

Mindretals-Repræsentanters Side med Føje gældende, at Forholdene i Slesvig netop var saaledes, at de Kendetegn, som man i øvrigt fremhæver som de bestemmende for et nationalt Mindretal i Henhold til de gældende Traktater, nemlig Race, Sprog og Religion, ikke kan finde Anvendelse paa Forholdene i Slesvig, slet ikke for Racens Vedkommende, ej heller for Religionens og jo kun i ret begrænset Omfang for Sprogets Vedkommende. Vi maa ogsaa fra dansk Side hilse det med Anerkendelse, at det dansk-flensborgske Mindretals Repræsentanter saa stærkt fremhævede, at det, de for deres Vedkommende mente at maatte kræve, var en Ordning som den, der i Nordslesvig var gennemført ad den indre danske Lovgivnings Vej. Med Rette fremhævedes det, at Kulturautonomi har til Forudsætning Gennemførelsen af et vist Kataster, og selv om dette tillægges visse offentlige Rettigheder, som Beskatningsrettigheder og lignende, maa man anerkende, at denne Fremgangsmaade ingenlunde løser Mindretalsspørgsmaalet i saadanne Omraader, hvor en stor Del af Mindretalsbefolkningen tilhører de mindre formuende Klasser af Befolkningen, saaledes som det ikke alene er Tilfældet i Mellemslesvig, men ogsaa i andre Dele af Europa. Kort sagt, ogsaa de nyeste Forhandlinger paa dette Omraade viser, at dette Spørgsmaal maa løses indenfor de enkelte Lande, idet man tager det mest vidtgaende Hensyn til de ganske særlige Forhold, der i hvert enkelt Tilfælde gør sig gældende.

Det er naturligt, at jeg i denne Forbindelse, hvor jeg har talt om et Spørgsmaal, der er af vital Interesse og Betydning for et godt Naboforhold mellem Danmark og Tyskland, som alle ansvarlige Danske er enige om at ønske, kan have Lyst til at sige et Par Ord om et Forhold, som Ordføreren for mit Parti (Pürschel) for øvrigt dvælede ved i sin Ordførelse. Jeg tænker herved paa det, man med et populært Udtryk kalder for „Paskrigen“. Jeg vil gerne ved denne Lejlighed udtale en uforbeholden Anerkendelse af det Standpunkt, som er indtaget af den høje Regering, og i Særdeleshed udtale en uforbeholden Anerkendelse af den højtærede Justitsministers Holdning, ikke mindst af den Maade, hvorpaa den højtærede Minister overfor Offentligheden har begrundet det Standpunkt, den høje Regering har indtaget. Adskillige Medlemmer af den høje Regering har jo, som forskellige foregaaende Talere gentagne Gange har været inde paa, en endog meget vidt udviklet Tilbøjelighed til at lade sig inter-

viewe, og man vil neppe kunne sige om alle disse forskellige Interviews, at de er lige heldige, saare mange af dem maa vel endda falde ind under den modsatte Kategori. Den højtærede Justitsminister er maaske oven i Købet det mest interviewede Medlem af den høje Regering, men jeg hører til dem, der mener, at i Modsætning til visse andre Medlemmer af den høje Regering har den højtærede Justitsminister i Regelen en heldig Haand, naar han lader sig interviewe. Ved denne Lejlighed redegjorde den højtærede Justitsminister for den Politik, der var ført fra dansk Side i denne Sag, og det fremgik heraf, at man havde givet 400, ja, vel endda mere end 400 Personer et Fællesvisum til den paatænkte Knivsbjergfest i Nordslesvig, medens man havde afslaaet en Ansøgning om Fællesvisum — og det var saare karakteristisk — for 500 Medlemmer af „Verband der Vereine heimatstreuer deutscher Nordschleswiger“ og for 400 Medlemmer af „Schleswig-Holsteiner-Bund“, altsaa for Medlemmer af to udpræget politiske Organisationer. Den højtærede Justitsminister udtalte ved denne Lejlighed som Begrundelse for Ministeriets Holdning følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „... at det her drejede sig om Organisationer med politiske Formaal rettet mod den nuværende Grænse, og at man selvfølgelig ikke kan vente, at disse Organisationer fra dansk Side skulde kunne erholde den ekstraordinære Begunstigelse, som et kollektivt Visum betyder. Derimod vil der efter de almindelige Regler heller ikke blive nægtet Indrejsetilladelse til Medlemmer af disse Foreninger, naar de enkelte møder med Fuldpas, heller ikke til Deltagelse i Knivsbjergfesten; et saadant almindeligt Visum koster kun 2 Kr., og der er saaledes nem Adgang for dem, der har en særlig Interesse i at komme herop.“ Det forekommer mig, at man maa være i Besiddelse af en særlig Mentalitet, hvis man efter saadanne Oplysninger vil angribe den Politik, der er ført fra dansk Side, for manglende Liberalisme. Hvis de paagældende tyske Statsborgere ikke vil betale de 2 Kr., som et saadant Indrejsevisum koster, kan de formentlig ikke gøre Krav paa, at andre skal tro, at det er dem saa uhyre magtpaaliggende at komme op og deltage i en Fest som den, der her var Tale om.

Trods disse autentiske Oplysninger begyndte som bekendt et Felttog i den tyske Presse, naturligvis først og fremmest Grænsepressen, men ogsaa i den holstenske Presse, der paa sin Maade vel nok søger sin Lige;